

1310

פרוטוקול מספר 14/ב
מישיבת הוועדה לעניני פנים
שהתקיימה ביום ג', כ' בשבט תשי"ז - 22.1.57
בשעה 08.45

הצגות:
י. ריפתין - יו"ר
ד. הכהן
ה. טובי
י. ישעיהו
ח. מגורי-כהן
ש. פרלשטיין
י. שופמן

הצגות:
מר טילברסטון - משרד הפנים
מר רוטנברג - משרד הפנים
מר גלס - משרד המשפטים

110-הצגות:
1. זכויות
2. חוק לתיקון פקודת מטי העיריות

היו"ר י. ריפתין: פותח את הישיבה.

1. שונוח

היו"ר י. ריפתין: כמדובר בהארכת תקפו של חוק השמירה גילויים טובים לאנוש בדברים עם יו"ר ועדת חוץ ובטחון למחר שמונה ועדת-מסנה של ועדת הפנים. מניתי אפוא את ועדת-המסנה המורכבת מחברי הוועדה שורס, מגורי-כהן, חזבי ואנוכי, אשר תקיים את הדיונים עם יו"ר ועדת חוץ ובטחון.

ישיבות הוועדה לא בתקיימו מטעם שבוועים ממחר שטר הפנים לא יכול לנוח. היה עלינו לקיים דיון בעקרונות המדיניות של תיחום הגבולות הפנימיים. גם היום קיבלנו ידיעה שהטר לא יוכל להופיע ממחר שאלה, ואנו נחלצים לדחות את הדיון בטענין זה לטובע אבא.

ח. מגורי-כהן: יש מקומות בהם כבר נעשו פעולות המסעירות את התושבים, ועל כך כדאי היה לטעוע משהו גם מגלי לחכות לשובו של הטר. כוונתי לקרית-בנימין ועוד מקומות. אלה הם ענינים אקטואליים שאין מעכבים את בילועם גינתיים.

היו"ר י. ריפתין: הטר היה רוצה שנדון לא רק על החלטות בענינים קונקרטיים, אלא גם על המדיניות שהביאה להחלטות אלו. מוטב אפוא לחכות לטר.

ש. פרלשטיין: אולי מוטב שהוועדה תביע מטעלה שטרם גינתי לא ייעשה עד שיתקיים כאן הגירוד. אני מבין שלא יכולה להתקבל כאן החלטה מחייבת, אבל כדאי להביע מטעלה כזאת כדי שלא נהיה דנים על עוגדות מוגברות.

היו"ר י. ריפתין: קיבלתי מכתב בענין דומה גם מקרית-עמל, וגם להם עניתי שוועדת הפנים את מטכות אכסוקטיבית. אמר לעצם הענין - נציגי משרד הפנים היושבים כאן ימסדו לטר על עטדת הוועדה, וכולנו מקווים שהטר יבריא עד השבוע הבא ויוכל למסור את מקירתו, ואם אפשר - שלא ייעשו בינתיים גינתיים.

ישיבת ועדת הפנים
22.1.57

מ. רוטנברג:
בנוגע למשאלה על זחילית המיוצג - אנני סוכן
להביא אותה לפני השם, אבל בהסתייגות
זאת: יש כמה עניינים שאין עליהם ויכוח ולאפשר לבצעם. העניין של
קרית-בבילסין עדיין אינו נמצא בשלב סופי, ועוד יעברו כשבועיים למחות
עד שיסתלימו הבירורים. אשר לקרית-עמל והאיחוד עם טבעון - גם זה
איננו עניין מהיום למחר. עכ"פ, אבדוק את העניין, ובמידה יאמין הכרח
סידי למרף - אבקש לעכב זאת.

א. סבורי-כאון:
הייתי מבקש להכניס את עניין קרית-בבילסין
וקרית-עמל כטעיפיים נפרדים בסדר-היום,
כדי שהשר יוכל להכין טרמט תשובות בעניין זה.

הינ'ר י. ריפתין:
בהזדמנות הסקירה שיטטור השר יוכלו
חברי הוועדה לעורר גם את הגעיות
הקונקרטיות.

מ. פרלמטיין:
אם נעלה עניינים קונקרטיים אלה במסגרת
הדיון הכללי - יוכל השר לטעון שרשם לפניו
את המלוח וישלח את התשובות כעבור שבוע. אם, לעומת זאת, נכניס את
העניינים הקונקרטיים סיד לסדר-היום - יוכל השר להכין את התשובות
טרמט.

הינ'ר י. ריפתין:
הודיע לשר שנתעוררה שאלה מעשית של קרית-
בבילסין וקרית-עמל, ושיהיה מוכן לענות
בעניין זה. עכ"פ, קבעתי עם שר הפנים שהנושא יהיה דיון כללי. יחד עם
זאת מוסר לו שהחברים מתכוונים להעלות שאלות קונקרטיות.

2. חוק לתיקון פקודת מסל עיריות

מ. גלס:
החוק הגדול של החוק כפי שמודפס בחוברת
הכחולה הוא ניסוח מחדש של החוק הקיים,
ללא שינויים מהותיים. מטעמי את חברי הכנסת שדיברו בקריאה הראשונה
של החוק, ומאשרו שבעצם הונח על השולחן חוק חדש המופך את הקעה
על-פיה, ואין זה כך.
לפני שנתיים הוכן תיקון לאותה פקודה,
ותוך כדי ביצוע נמגלה בו פגם. היתה לנו אפשרות להטילם סלמי על
גבי סלמי, ואזי כל הצעת-החוק שהונחה על השולחן היתה בת 3-4 סדרות.
זוהי שאלה של טעם. תיקון שנעשה ואח"כ צריך לתקנו טוב - הוחלט
לבטח את ההוראות של הטעיפיים 2 ו-3 של הפקודה המנדטורית מחדש,
להתאים את הטרמינולוגיה לטרמינולוגיה החדשה בפקודת העיריות
כפי שנתקבלה ע"י הכנסת ב-1952. עיקר ההצעה הוא כסובן התיקון המהותי
בטעיף 3.

החוק המקורי מסנת 1938 קבע שהמדינה
אכל צורותיה פטורה ממדנות רכוש וארנונה כללית של העיריות ושל
הרשויות המקומיות האחרות. המעמד הקונסטיטוציוני של המדינה היה
אז מעורפל במקצת, ששום מהמדינה היתה שטח מנדטורי והיועצים
המספטיים של השלטון המנדטורי התלגטו בשאלה כיצד לתת לדבר זה
ביטוי, למי בדיוק לתת את הפטור. נאמר אפוא שהפטור יינתן לאותן
קרקעות הרשויות על שם הכתר הבריטי או הנציב העליון.
לפי החוקה של אז היה צריך לרשום את הקרקעות שנועדו למטטלת א"י
על יום הנציב העליון בתוך נאמן של מטטלת ישראל העתידה. כי הכל נעשה
בשיה-לב לפרוביזוריות של חוקת א"י כי ב-1922 היתה במטת מגטה
להקים במדנות-הזמן שלטון עצמאי בא"י ויהיה גוף שעל שמו אפשר
יהיה לרשום את המקרקעין הללו.

יהיה אפוא טוב אחד של קרקעות; אלו הרשויות על שם
הכתר הבריטי, ללא כל קשר לנאמנות עבור מטטלת ישראל. טוב שני:
הקרקעות הרשויות על עם הנציב העליון. על שני סוגים אלה חל הפטור,
וכן על טוב שליטי, נוסף.

ליגת ועדת הפנים
22.1.57

טר גלט:

הסוג השלישי הזה הוא אחד הסוגים. לפי חוקי
הנגליה כמה מהסוגים המאיישות ספטיים. למשל: המיניסטר להגנה או
לענייני ארצות. היו בארץ קרקעות רשומים על שם המיניסטרים הללו.
למשל: מחנות הצבא, או חלק מהם, היו רשומים בספרי המחוז על שם
מזכיר המדינה לענייני הגנה. הוא הדין בגדות העופה וכו'.

סוג רביעי של קרקעות שהיו פטורות: כל אדם
או גוף השולט מטעם הכתר, או, כפי שתירגמו: "נכסים בבעלותו של
המחוז הוא מטעם המדינה". לדוגמה: קרקעות הרשומים על שם המנהל
הכללי של הדואר, שגם הוא אישיות ספטיית הרשמי להחזיק ברכוש בתוקף
תפקידו, או המנהל הכללי של הרכבת.

לפרטים הפטור הזה היה סטוייג לגבי קרקעות מסויימים
המוסכרים/בכירות או ברשיון נכסים שהיו מוסכרים או מוחזקים
ברשיון - ראינו, בדרך של פיקציה, לענין גביית ארנובת הרכוש לא
נת המדינה או אחד מהגופים שהזכרתי, אלא את השוכר הפרטי.

מה שנוגע לארנובה הכללית, זאת שגובים מן
הדיירים, גם לגבי אלה יש אותם הפטורים לארבעת הגופים שהזכרתי,
וגם הם קיים הסוייג לפיו אין רואים קרקעות כאלה כמסמכות את
העניינים המיניסטרים אם הן מוחזקות ע"י עובד המדינה המטלם דמי-
יכירות בעד, בין גמליידין או בדרך של ניכוי מסמכותו. למשל:
רובעי-המגורים של המשפחות בצבא.

פקודת טררי השלטון והמספט קבעה שהחוק הקיים
בשאר בתקפו, אך יש לקרוא אותו בשינוי-לב לעניינים יחולו עם הקמת
המדינה ורשויותיה. בכל המקומות בהם ניתן עד אז הפטור לגבי הכתר
או הנציב העליון, נאמר עתה "ממשלת-ישראל", או "מדינת-ישראל".

זה היה המצב עד 1954. ב-1954 הוגיאה המטילה
לכנסת הצעת חוק חדש. היות ויש רכוש ניכר של המדינה גם בירושלים
וגם במקומות בחטלים אחרים שבהם האוכלוסייה היא בעיקר אוכלוסייה
של עולים, והפטור הניתן למדינה סקטין באופן ניכר את הכנסותיה
של הרשות המקומית - הוצע למשל את הפטור הזה לגבי ירושלים וכן
לגבי יישובי עולים שאלו הן רשויות שיוכרוז עליהן כערי-עולים ע"י
שר המנים בהתייעצות עם שר האוצר. כל ההוראות הללו, לרבות הסוייגים
גדבר דיירים המחזיקים ברכוש כזה, לא יחולו אפוא לא בירושלים
ולא ביישובי-עולים.

המוצאה היתה שהמדינה היתה חייבת לשלם:
(א) בעד אותם המקרקעים ולפני-כן לא שולמה עבורם כל ארנובה כללית
או ארנובת רכוש; (ב) גם באותם מקרים ולפני-כן שילמו בהם אנשים
פרטיים, דהיינו: דיירים. עתה, עקב הנוסח הגורף של התיקון,
הועבר הנטל מן הדייר אל המדינה. בשעתו ישבתי גם אני בוועדה
ועסקה בניסוח התיקון של 1954, ולא שטנו-לב לכך. לא רק שיוצרים
ע"י התיקון הזה הכנסה לרשות המקומית ע"י הטלת נטל על המדינה
במקרים בהם לא היה נטל זה מוטל עליה קודם - אלא שהעברנו את
הנטל מהדייר שהיה חייב לשלם קודם, לפי החוק של 1938, גם כן אל
המדינה.

פ. פרלמטיין:
אגל יש ודי חלוקה סטויימת בין מסיים שחייב
בהם בעל-הבית ובין אלה שהדייר חייב בהם.

טר גלט:
לפי החוק של 1938 נכסים שהיו מוסכרים -
ארנובת הרכוש היתה מסתלמט עבורם ע"י הדייר,
אעפ"י שהוא דייר בלבד. בנוגע לארנובה הכללית המצב קצת שונה.
גרור שהדייר הוא החייב תמיד בארנובה הכללית. אבל יש הבדל אם
המדינה או הצבא אוטרים לדייר: אתה חייב לגור כאן ולא במקום אחר,
ובזו הדייר אינו יכול להסתמט, עי"כ שהוא טוען שהוא גר במקום זה
בתוקף תפקידו.

מר גלט:

טעיף 3(א) בחוק מסנת 1938 קובע: "סמ"

העיריה הכללי ומט החינוך לא יוטלו על כל בנין או קרקע תפוסה שהסחזיקים בהם הם הכתר או הנציב העליון או מזכיר המטלכה או כל אדם אחר או מוסד אחר הסחזיקים בהם בשם הכתר, והמטטטים לצרכי הכתר או לצרכי הנציב העליון או לצרכי מזכיר המטלכה או לצרכי כל אדם אחר או מוסד אחר הסחזיקים בהם בשם הכתר, ושום בנין או קרקע תפוסה לא ייחשבו כמילוי אם טמטטים לאחד מן הצרכים האלה אם הסחזיק באותו בנין או באותה קרקע תפוסה הוא פקיד הכתר המטלט לכר דירה בעדם, אם מטירין או באורת ניכויים טמטכורתו".

ב-1954, הוכנסה הוראה לגבי כל מערכת

האורגנות הללו, האוטרות: הוראות טעיף זה לא יחולו בתחום עיריית ירושלים או עיריה אחרת שהכריז עליה שר הפנים, אפטר התייעצות עם שר האוצר, שהיא עיר עוליה. כלומר: לא רק שהטילו באותם המקומות, בהם כלל לא שולמו מטי רכוש ע"י המטטלה, אלא גם באותם המקריי לבהם, טכום הפיקציה בלבד, שילמו הדיירי, הועבר הנטל מן הדיירי אל המדינה.

אך זה לא היה הגורם העיקרי שהביא את

המטטלה להחזיר את הטצב לקדמותו, לפני התיקון של 1954, אלא גם חוק הגנת הדייר מ-1955; בניגוד למה שהיה קיים לפני כן וטבא לידי מיטוי ע"י כמה פסקי-דין של בתי-המשפט הסחזיקים וגם של ביהמ"ט העליון - באפר בטעיף 8(א) של חוק הגנת הדייר: "חוק זה אינו חל על טכירות של דירה שהולכה ע"י טעביד לעובדו בקטר לטירותו בטביל הטעביד ולתקופת טירותו; אלא אם פורש בחוזה טכירות בטב שהדייר יהיה טובגן לפי חוק זה". וטעיף 8(ב): "לענין טעיף זה, דירה שהוטכרה ע"י המדינה או אחד מטוטדותיה לעובד טדינה, לרבות חייל ניוטר, דינה כדין כל דירה שהוטכרה ע"י טעביד לעובדו". אם ניקח איום, למשל, את השיכונים של עובדי המדינה - עד כמה טידוע ל אין קטר הדוק מין השיכון, למשל בקטמון, ובין טירותו של האדם, המטדיק הוצאת הדייר הזה טתחולת חוק הגנת הדייר לפי הטייגים הללו. טטטע הדיירי יכולים לפנות לביה"ד לטכירות בענין דטי הטכירות שיש להם כטן חטיבות טרובה.

בכלכלה חפסית, בה אין כל הגבלות על דטי-

הטכירות המטטדריה ע"י היצע וביקוש, הטייגים כפי שהיו קיימים בפקודה מ-1938 הוטדרו ע"י סוף בין הצדדים. באפר בחוק שהדייר צריך לסלט גם את מרנונת הרכוש, ומטילא זה טקטין את דטי הטכירות שהמטכיר עטוי לקבל, כי אחרת יעדיף האיש לטכור דירה טסקום אחר. כנראה שזאת היתה המטטה שעטדה לבגד עיני הטחוקק המנדטורי שטען: מה הטעם שעבור רכוש המדינה המטטטט לטטרה ציבורית וטטטא תפקידיה ציבוריים ישלמו עוד מרנונת רכוש לרשות אחרת? אבל אם הרכוש אינו מטטט לטטרה ציבורית - טדוע לא ישלט האיש הגר טט? בטקרה זה הרי הגובה בא בלאו-הכל לגבות את המרנונה הכללית, וטוטב שיגבה גם את מרנונת הרכוש ונטטין לטכור את שכר-הדירה.

טטרת החוק הטוצע טטטטטט עכטיו אפוא לדבר

אחד בלבד: להחזיר את הטצב לזה שהיה לפני התיקון של 1954 בקטר לאותן קרקעות או בנינים שהיו תפוסים ע"י דיירי, ואנו באים כטן להחליף חייב אחד בחייב שני.

מר טילברטטון:

טבחית טשרד הפנים אני רוצה להזכיר רק

בעיה אחת נוטפת שהוועדה תצטרך לדון בה:- בכך טטחזיריט את החובה - שהיתה קיימת עד 1954 - של תטלום מרנונת הרכוש ללה המטחזיקים לטעשה בנכטי המדינה, טתעוררת בעייתם של אנשים שהם דייריט של גופים ציבוריים מטוייטיט, כטו הדייריט בשיכונים של אגף השיכון של טשרד העבודה, של עטידר וכו'. הבעיה נתעוררה בטלב טטווד טמד של הטייפול בחוק זה, לאחר שועדת השריט כנר אישרה את נוטח התיקון. לטרות שהדבר לא בא אפוא לביטוי בהצעת החוק הכתובה, הדגיש שר הפנים את הבעיה הזאת כאשר הגיש את החוק לקריאה ראשונה בטכטת, והוועדה תצטרך לדון גם בכך, טבלי שאני בא להציע כרגע פתיון טנוטח הכרוך קצת בטטבות טטפטית. עכ"פ, דעתנו היא שאריך למצוא דרך לשחרר דייריט מלה טועוטט המוטל על הדייריט לפי התיקון הטוצע.

ליציבת ועדת הפנים
22.1.57

ג. חוקים:

בקריאה הראשונה בכנסת הערתי מספר הערות

ששר הפנים הליב עליהן. אין זה ענין של אי-הבנה.

ידעתי ואין בחוק כולו אלא חידוש מהותי אחד, אבל אינני מסכים לכל הגישה שהביע סר גלט. מטעם השינוי המהותי הוא רק בסעיף 3(א), אבל יש ברשותי לבקר גם את הסעיפים האחרים.

אינני משלה את עצמי שע"י התיקון הזה נוכל להסדיר את כל בעיית היחסים בין המשלה והרשויות המקומיות. אני מטביע לדברי המסדר המוטריג ש-חידוש המשלה מארנובת הרכוש מהווה בטל כה על הרשויות המקומיות. אך אם המשלה טוענת שיש להקל על הרשויות המקומיות - תקל עליהן על חשבונה ולא תטיל זאת על האזרח. אי-אפשר להשוות את הרכוש העירוני הטעון תשלום ודרקו עם התשלום שהמשלה צריכה לשלם מארנובה.

ביחס לסעיף 3(א) המוצע: המשלה טוענת:

הענין מכביד מאד על העיריות וצריך לשלם, ואם כך - גבוקסה, האזרח שלם. זה לא ייתכן. נוכל לקבל את התיקון בסעיף זה בתיקון אחד: שהדיר יוכל לנכות את הסכום שאילם מארנובת-רכוש משכר-הדירה. זוהי הצעתי לחוק.

סר גלט:

כשהסברתי את החוק, בכוונה לא נגעתי בנקודה ששר הפנים עורר בנאומו בקריאה הראשונה.

בכונ שהכנסת טייג נוסף כזה עשויה להיות תיקון מהותי חשוב. לדעתי צריך בנקודה זו לשמוע עוד צד מעוניין אחד, את שר המוצר.

אשר לשאלה המשפטית: הוזכרו כאן כמה גופים.

בנוגע לאפוטרופוס לנכסי נפקדים יש הוראה מפורשת בחוק מטעם יש ללמוד שהאפוטרופוס חייב לכל הדעות בתשלום הארנובה. בסעיף 20(ג) של חוק נכסי נפקדים נאמר: "שר המוצר ושאי בתקנות לקבוע סוגים של סקרעין סוקנים שלגביהם יהיה האפוטרופוס רשאי לדחות את טילוקם של סטי, ארנובות או תשלומי חובה אחרים כיוצא באלה, כולם או חלקם, החלים על סקרעין אלה, לתקופה ובתנאים שיקבע האפוטרופוס במישור שר המוצר בכל מקרה ומקרה." זה היה ב-1950. הטענה כאן ברורה: האפוטרופוס קיבל רכוש עצום לידינו. ועד שנכנסו הכספים הרגשתיים של הדיירים בשאר האפוטרופוס בדפיציט גדול. משום כך ניתנה הטמכות לדחות את התשלום. אבל מתוך הטמכות של דחיית התשלום ששתמע שהוא חייב בו.

גם לגבי אגף השיכון המצב ברור. אלה הם

במטי הסדינה כמשטעות, וכאן חל הפטור. באותם תקופות שאינם בירושלים או גישוגי עולים חייבים הדיירים בתשלום. גמ"א, חיפה וכל יתר המקומות שלא הוכרו כישוגי עולים, הדיירים של אגף השיכון חייבים להלכה בארנובת הרכוש לפי הפקודה של 1938.

הבעיה המרכזית היא רשות הפיתוח. כשנתעוררה

הבעיה, גיקשתי לגדוק ענין זה במשרד המשפטים. ברור שרשות הפיתוח איננה הסדינה גופא. גם לגבי החוק של 1938 וגם לפי החוק המוצע המדונה של "נכסי המדינה" איננו סוגבל לאותה הנכסיה שהם להלכה בעלותה של המדינה אלא "לרבות נכסים בעלותה של המדינה בהם מטעם המדינה". זוהי הבעיה: אם רשות הפיתוח היא גוף המדינה בסקרעין מטעם המדינה. במבט הראשון כך אמנם נראה. אבל אין זה בעיה של החוק המוצע אלא של החוק הקיים. גם בנוסח של 1938 וגם בזה של 1953 מדובר על גבשים המחזיקים מטעם המדינה.

ד. פרלמנטריות:

מהו המצב העובדתי כיום? מי משלם את ארנובת הרכוש ברשות הפיתוח?

כיום אין הדיירים משלמים ארנובת רכוש.

סר גלט:

אחרי ניתוח ההוראות של חוק רשות הפיתוח

בדמה לי - אם כי ייתכן מאד שאם ייעשה בטיוב לגבות מהדיירים תהיה נורמטי התארגנות סדרת לשט הגאת הענין להכרעה משפטית - שרשות הפיתוח

ישיבת ועדת הפנים
23.1.57

סר גלט:

היה גוף האוחז בנכסים מטעם המדינה. זוהי באמת הרשות שהוקמה ע"י המדינה כדי להחזיק בנכסים ולפתחם, מטרת המדינה עצמה הינה רוצה לעשות זאת במסגרת ההוראות הנוקשות של חוק נכסי המדינה.

בשיחה בלתי-רשמית שהיתה לי עם אנשי האוצר והוויקטור שהוועדה תישמע אותם, ואני באמת חושב שהוועדה צריכה לשמוע גם אותם. גם שר הפנים אמר בנוגע לנכסים אלה שהבעיה לא עברה את שלבי הממשלה.

סר רוטנברג: אני רוצה להתנגד להצעה להחזיק לכאן את האוצר. ער הפניה הביא את הצעת החוק בשם הממשלה. הדברים שדיבר סר גלט באופן בלתי-רשמי עם אנשי האוצר אינם מחייבים את הממשלה. כאן בוועדה מופיעה הממשלה בגוף אחד ולא כמשרדים שונים.

המציאות כיום היא שרשות הפיתוח, חברת עמידר ואגף השיכון משלמים רבונות-רכוש על כל הנכסים שברשותם, גם על הבתים וגם על האדמות. החוק המוצע יביא לכך שמבקר המדינה יאמר סחר: החוק פוטר אתכם מהתשלום והוא מטיל את החיוב - תוספת של 20-25% מיכר-הדירה - על הדייר.

סר גלט: רק בירושלים וביוסוב-עולים. במקומות אחרים זהו המצב למעשה גם כיום.

סר רוטנברג: כל המקומות בהם יש שיכונים כאלה הוכרזו למעשה כיוסוב-עולים. זה היה קנה-המידה לפני הכריז שר הפנים על מקום כיוסוב-עולים. אם מעלים אפוא את נוסח החוק, אין מעלים את המציאות אלא את הצעת החוק יתמיתו - בהתאם להצעת שר הפנים - למציאות הקיימת. צריך אפוא לוותר בפירוש החוק הזה לא יחול על עמידר, לא על אגף השיכון ולא על רשות הפיתוח. בגדר החוק יסארו אפוא מטפרי נכסים של המדינה, כמו: שיכובי צבא הקבע, בהם משלמים הדיירים גם כיום רבונות-רכוש, וכן שיכובי עובדי-המדינה. בעת ניסוח החוק בעלת מעיני המנסחים העניין של רשות הפיתוח, עמידר ואגף השיכון, ולכן הביא הער את העניין הזה בהערה שעל ביטת הכנסת בקריאה הראשונה, כדי שהמברתי קודם.

הינ'ר י. רי פתיון: מאחר ששר הפנים מעוניין להשתתף בדיון זה - נדחה את הדיון לישיבה אחרת. לקראת המסך הדיון אנו מבקשים גם למשרד המשפטים יביא לנו הצעת ניסוח לסעיף המוצע ע"י סר רוטנברג בענין אגף השיכון וכו'. נוסף לכך היינו מעוניינים לשמוע גם גורמים נוספים.

את שאלת הזמנת הגורמים הנוספים אני מפנה למשרד הפנים אם הוא עדיין עומד בהתנגדותו להזמין את האוצר, כי יש חברי ועדה המעוניינים לשמוע את העניין סכל צדדיו לפני שיוחלט סופית. מאד הוועדה אין התנגדות לשמוע את האוצר, אבל בקבל את דעת משרד הפנים, ואני סחכה אפוא לתשובתם. עכ"פ, בשבוע הבא תהיה טקירת שר הפנים על תיחות הגבולות הסובייזיפליים ובשבוע שלאחר מכן נקיים את הדיון בחוק זה.

ע. פרלשטיין: מאחר שהשר הוא שהודיע שהסעיף 3(א) כפי שמוצע לתיקון פגום, אני מציע שנטשה את הדיון עד שיובא לפנינו סעיף מתוקן.

הינ'ר י. רי פתיון: ביקשתי שהיועצים המשפטיים לבסוף סיוסו של הסעיף כפי שהם מציעים אותו. אני מקווה שלקראת הישיבה הבאה יהיה גידיון הנוסח המתוקן.

ח. כהן-מגורי: לקראת הדיון בענין קרית-בנימינין, אולי כדאי להזמין את נציגי המקום?

הינ'ר י. רי פתיון: הודעת לי להם בשעתו שוועדת הפנים איננה מסודר אכטרוטיגי, ואף בפגשתי עם נציגים, ואין צורך בכך. (הישיבה נבעלה ב-10.15)